

Sygn. akt: I C 601/18 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko **S. T.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanego S. T. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę **306,22 zł** (trzysta sześć złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od tej kwoty za okres od dnia 08 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego S. T. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę **120,00 zł** (sto dwadzieścia złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adw. M. G. prowadzącej Kancelarię Adwokacką przy ul. (...) w W. opłatę w wysokości 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych zero groszy) podwyższoną o stawkę podatku VAT oraz 11,80 zł (jedenaście złotych osiemdziesiąt groszy) poniesionych wydatków, czyli łączną kwotę 101,80 zł (sto jeden złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z podatkiem VAT od kwoty 90,00 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu S. T. z urzędu.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

3. (...):

-(...),

-(...)

SSR Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 12 czerwca 2019 r.

Sygn. akt I C 601/18 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 lutego 2018 roku, złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się zasądzenia na jego rzecz od S. T. kwoty 306,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. pięcioma umowami ubezpieczenia potwierdzonymi polisami o numerach: (...) z dnia 22 marca 2016 r. opiewającej na kwotę 31 zł, (...) z dnia 24 marca 2016 roku opiewającej na kwotę 48 zł, (...) z dnia 22 marca 2016 roku opiewającej na kwotę 48 zł, (...) z dnia 27 marca 2016 roku opiewającej na kwotę 72 zł, (...) z dnia 24 marca 2016 roku opiewającej na kwotę 72 zł, dotyczącymi następujących pojazdów: przyczepy lekkiej o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od 23 marca 2016 roku do 22 marca 2017 roku, przyczepy ciężkiej (...) o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od 25 marca 2016 roku do 24 marca 2017 roku, przyczepy ciężkiej (...) o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od 23 marca 2016 roku do 22 marca 2017 roku, ciągnika rolniczego U. (...) o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od 28 marca 2016 roku do 27 marca 2017 roku i ciągnika rolniczego U. (...) o nr rej. (...) z okresem ubezpieczenia od 25 marca 2016 roku do 24 marca 2017 roku. Pierwotny wierzyciel wywiązał się ze swojego zobowiązania i udzielał ochrony ubezpieczeniowej, natomiast pozwany nie uiścił należnych składek ubezpieczeniowych. Wierzytelności powyższe następnie zostały zbyte na rzecz powoda na mocy umowy cesji z dnia 08 grudnia 2017 roku. W skład roszczenia dochodzonego pozwem wchodziły także skapitalizowane odsetki od poszczególnych kwot w łącznej wysokości 35,22 zł (k. 3-10).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 28 lutego 2018 roku, sygn. akt (...), referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.11).

Od powyższego orzeczenia pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powoda kosztami procesu. Wskazał, że nie dysponuje przywołanymi w pozwie umowami, w związku z czym kwestionuje zasadność roszczeń. Dodał, że nie jest już właścicielem gospodarstwa rolnego oraz maszyn rolniczych, które przekazał następcy prawnemu i jego zdaniem umowy ubezpieczenia automatycznie przeszły właśnie na jego następcę. Co do zasady miał uiszczone wszystkie składki z tytułu umów ubezpieczenia zawieranych z tytułu własności gospodarstwa rolnego i urządzeń rolniczych (k.12).

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, w związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu i utratą mocy nakazu zapłaty w całości, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k. 18).

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 22 października 2018 roku podtrzymał swoje żądanie, wskazując, iż w związku z niezłożeniem przez posiadacza pojazdów mechanicznych w ustawowym terminie wypowiedzenia umów ubezpieczenia OC, pierwotny wierzyciel wystawił polisy wskazane w pozwie, będące potwierdzeniem przedłużenia umów ubezpieczenia na okres kolejnych 12 miesięcy – zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (k.24-25).

W piśmie z dnia 27 listopada 2018 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko. Jednocześnie zakwestionował legitymację czynną powoda wskazując, że przedłożona kopia umowy sprzedaży wierzytelności nie została poświadczona za zgodność z oryginałem i nie wskazuje żadnych wierzytelności przysługujących przeciwko pozwanemu (załącznik jest nieczytelny, bez poświadczenia za zgodność z oryginałem). Podobnie zakwestionował przedłożone polisy, podnosząc, że nie zawierają one jego podpisu oraz nie są potwierdzone za zgodność z oryginałem. W ocenie pozwanego świadczy to o nie zawarciu żadnych umów przez niego (k.55).

Strona powodowa odpierając zarzuty pozwanego w piśmie z dnia 27 grudnia 2018 roku powołała się na brzmienie art.28 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku i art. 43 ust 1 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (k.61-62).

Adwokat z urzędu pozwanego w piśmie z dnia 04 kwietnia 2019 roku podtrzymał stanowisko S. T. wyrażone w dotychczasowych pismach procesowych, wskazując dodatkowo, że strona powodowa nie udowodniła, że pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności i wezwany do zapłaty (k.104-105).

W odpowiedzi strona powodowa przedłożyła uwierzytelnione kopie kwestionowanych dokumentów (k.116-131).

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2019 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymała swoje stanowisko i wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy pranej udzielonej z urzędu w wysokości 1,5 – krotności stawki oraz zwrotu wydatków poniesionych na wysłanie dwóch listów poleconych w wysokości 11,80 zł (k.145).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

W latach 2015 - 2016 pozwanego i (...) S.A. z siedzibą w W. łączyły umowy ubezpieczenia z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (OC) dotyczące: przyczepy lekkiej o nr rej. (...), przyczepy ciężkiej (...) o nr rej. (...), przyczepy ciężkiej (...) o nr rej. (...), ciągnika rolniczego U. (...) o nr rej. (...) i ciągnika rolniczego U. (...) o nr rej. (...).

S. T. wywiązał się z obowiązku uiszczenia należnych składek ubezpieczeniowych.

Okoliczność bezsporna.

Jednocześnie pozwany, nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowy zostały zawarte, nie powiadomił na piśmie zakładu ubezpieczeń o wypowiedzeniu wskazanych umów. Nie zawiadomił także o ewentualnym przeniesieniu własności wskazanych pojazdów.

W związku z powyższym doszło do automatycznego przedłużenia umów ubezpieczenia OC wskazanych pojazdów na okres kolejnych 12 miesięcy, na dowód czego zakład ubezpieczeń wystawił następujące polisy, w których jako ubezpieczający i ubezpieczony występował właściciel pojazdu S. T.:

- nr (...), z okresem ubezpieczenia od 23 marca 2016 roku do 22 marca 2017 roku i wysokością składki 48 zł płatnej do dnia 23 marca 2016 roku, dotycząca przyczepy ciężkiej/naczepy S., o nr rej. (...), nr identyfikacyjnym (...),
- nr (...), z okresem ubezpieczenia od 23 marca 2016 roku do 22 marca 2017 roku i wysokością składki 31 zł płatnej do dnia 23 marca 2016 roku, dotycząca przyczepy lekkiej, o nr rej. (...), nr identyfikacyjnym (...),
- nr (...), z okresem ubezpieczenia od 25 marca 2016 roku do 24 marca 2017 roku i wysokością składki 72 zł płatnej do dnia 25 marca 2016 roku, dotycząca ciągnika rolniczego U., o nr rej. (...), nr identyfikacyjnym (...),
- nr (...), z okresem ubezpieczenia od 25 marca 2016 roku do 24 marca 2017 roku i wysokością składki 48 zł płatnej do dnia 25 marca 2016 roku, dotycząca przyczepy ciężkiej/naczepy, o nr rej. (...), nr identyfikacyjnym (...),
- nr (...), z okresem ubezpieczenia od 28 marca 2016 roku do 27 marca 2017 roku i wysokością składki 72 zł płatnej do dnia 28 marca 2016 roku, dotycząca ciągnika rolniczego U., o nr rej. (...), nr identyfikacyjnym (...).

Dowody:

- kopie polis - k. 38-42,

- informacja z (...) z 04.03.2019 r. – k. 96-98v.

S. T. nie uiszczył należności wynikających ze wskazanych polis.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 08 grudnia 2017 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarło z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której przeniósł na powoda wskazane wierzytelności przysługujące względem S. T..

Dowód:

- uwierzytelniony odpisa umowy sprzedaży wierzytelności z 08.12.2017r. wraz z załącznikami, w tym wykazem wierzytelności - k. 118-131.

Pismami z dnia 28 grudnia 2017 roku powód zawiadomił pozwanego o zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności oraz wezwał S. T. do zapłaty na swoją rzecz łącznej kwoty 304,35 zł – w tym odsetek za opóźnienie – w terminie do dnia 04 stycznia 2018 roku. W wezwaniu wskazał na możliwość spłaty zadłużenia zgodnie z ustalonym przez pozwanego harmonogramem.

Dowody:

- kopie zawiadomienia i wezwania do zapłaty - k. 43-44,

- kopia książki nadawczej – k. 137-138.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyżej dokumentów, z których przeprowadzono dowód. Dokumenty te zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż ich autentyczność i rzetelność nie budziły wątpliwości, ani też Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w związku z przelewem tych wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 kc).

Podstawę prawną umowy będącej źródłem zobowiązania w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 805 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl art. 813 § 2 kc jeżeli nie umówiono się inaczej, składka powinna być zapłacona jednocześnie z zawarciem umowy ubezpieczenia, a jeżeli umowa doszła do skutku przed doręczeniem dokumentu ubezpieczenia – w ciągu 14 dni od jego doręczenia. Z kolei przepis art. 809 § 1 kc przewiduje, iż ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia.

Bez wątpienia w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie także przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych (Dz.U. 2003.124.1152 z późn. zm. – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy), które określają szczegółowe zasady zawierania i wykonywania umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Stosownie do treści przepisu art. 23 ust. 1 cytowanej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń trwa przez okres wskazany w umowie i kończy się z upływem ostatniego dnia tego okresu, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie. W myśl następnych przepisów ustawy umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się na okres 12 miesięcy z zastrzeżeniem art. 27, zaś okres kończy się z upływem dnia poprzedzającego początkowy dzień okresu ubezpieczenia (art. 26). Z kolei zgodnie z art. 28 ust 1, 1a i 2 jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 (ust. 1). Wówczas zakład ubezpieczeń jest obowiązany potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia (ust. 1a). Zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, m.in. jeżeli nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy (ust. 2 pkt 1). W myśl przepisu art. 31 ust. 1 cytowanej ustawy w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisu art. 28 nie stosuje się. W przepisie art. 32 ustawy natomiast unormowano, iż posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany m.in do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności (ust. 1). Posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach o których mowa w ust. 1 (ust. 4). Z kolei przepis art. 5 ust. 3 cytowanej ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia w drodze rozporządzenia rodzaju i zakresu dokumentu potwierdzającego spełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 13 lipca 2012 r. (Dz.U. 2012.838) – obowiązującym w dacie wystawienia polis będących przedmiotem niniejszej sprawy, potwierdzeniem spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego był dokument ubezpieczenia wydany przez zakład ubezpieczeń, którym mogła być polisa ubezpieczeniowa, dowód potwierdzający opłacenie składki ubezpieczeniowej lub inny dokument ubezpieczenia potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Przy czym dokument ten winien był określać: rodzaj ubezpieczenia, strony umowy ubezpieczenia, przedmiot umowy ubezpieczenia, oznaczenie serii oraz numeru dokumentu ubezpieczenia, markę i model, numer rejestracyjny, numer nadwozia (podwozia) pojazdu mechanicznego, którego umowa ubezpieczenia dotyczy, okres, na jaki umowa ubezpieczenia została zawarta, sumę gwarancyjną ubezpieczenia i wysokość składki ubezpieczeniowej. Zatem dokument taki powinien zawierać wszystkie istotne elementy, które zostały wcześniej zawarte w umowie ubezpieczeniowej.

Art. 6 kc wskazuje, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To zatem na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, że pozwanego łączyły z pierwotnym wierzycielem umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdów mechanicznych, z których S. T. się nie wywiązał, zaś pozwany winien

udowodnić fakt uiszczenia należnych składek ubezpieczeniowych, ewentualnie wskazać okoliczności, które zwalniają go od wykonania zobowiązania.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, w ocenie sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązкови i udowodnił swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Bez wątpienia bowiem S. T. i pierwotnego wierzyciela łączyły w przeszłości (tj. z całą pewnością w latach 2015-2016) umowy ubezpieczenia OC dotyczące pojazdów szczegółowo wymienionych w pozwie, z których obie strony się wywiązały. Wynika to wprost z treści sprzeciwu pozwanego, w którym przyznał, iż dopóki był właścicielem gospodarstwa rolnego, posiadał opłacone wszystkie składki OC z tytułu umów ubezpieczenia urzędzeń rolniczych (k.12). W żadnym z pism procesowych pozwany, ani jego pełnomocnik z urzędu nie zanegował tego faktu. Stąd Sąd przyjął powyższą okoliczność za przyznaną.

Strona pozwana nie udowodniła także (co więcej nawet nie podnosiła takowej okoliczności), aby S. T. wypowiedział umowy ubezpieczenia OC nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na które umowy ubezpieczenia OC zostały zawarte. Stąd naturalną konsekwencją – wynikającą z treści art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), było ich automatyczne przedłużenie na okres kolejnych 12 miesięcy. Zgodnie z przepisami cytowanej ustawy nie wymagało to zawierania (podpisywania) kolejnych umów ubezpieczenia OC. Zakład ubezpieczeń był jedynie obowiązany potwierdzić zawarcie takowych umów dokumentem ubezpieczenia, którym w myśl rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie rodzaju i zakresu dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy ubezpieczenia obowiązkowego, mogła być polisa ubezpieczeniowa. Z załączonych do sprawy dokumentów wynika, iż takowe polisy zostały wystawione, a ich treść spełniała wymagania cytowanego rozporządzenia i nie budziły one wątpliwości, ani żadnych zastrzeżeń Sądu.

Przy czym nie sposób zgodzić się z zarzutem strony pozwanej, że skoro polisy nie zawierały podpisu pozwanego, to nie łączyły go z pierwotnym wierzycielem umowy ubezpieczenia OC. Zauważyć bowiem należy, iż żaden z przepisów prawa nie przewiduje obowiązku złożenia podpisu na polisie przez ubezpieczającego. Jak już wyżej wskazano polisa stanowi jedynie dokument wystawiany przez zakład ubezpieczeń, jako potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia OC – w tym przypadku automatycznie przedłużonej w trybie art. 28 ust. 1 cytowanej ustawy.

Co prawda pozwany w sprzeciwie podniósł, że przekazał prawo własności gospodarstwa rolnego i maszyn rolniczych na rzecz następcy prawnego, w związku z czym – w jego ocenie, umowy ubezpieczenia „przeszły automatycznie” na nowego właściciela (k.12). Niemniej w toku całego postępowania, pomimo jasnego stanowiska strony powodowej zawartego w pismach procesowych doręczanych na bieżąco pozwanemu i następnie jego fachowemu pełnomocnikowi, nie wskazał kiedy miało dojść do przeniesienia własności, ani danych personalnych nabywcy ciągników i przyczep – nie przedłożył na powyższe żadnych dowodów. Nie udowodnił także, aby powiadomił zakład ubezpieczeń powoda o przekazaniu prawa własności pojazdów objętych ubezpieczeniem OC - zgodnie z brzmieniem przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ani też, że wypowiedział przedłużone umowy w jakimkolwiek momencie ich obowiązywania. Stąd twierdzenia te należało uznać za gołosłowne.

W tym stanie rzeczy Sąd, w oparciu o przedstawione przez stronę powodową dokumenty, z których przeprowadził dowód, uznał, iż okoliczność istnienia pięciu stosunków ubezpieczenia OC łączących pierwotnego wierzyciela z pozwanym w okresach odpowiednio od dnia 23 marca 2016 roku do dnia 22 marca 2017 roku, od 25 marca 2016 roku do 24 marca 2017 roku i od 28 marca 2016 roku do 27 marca 2017 roku jest niepodważalna.

Przy czym w tym miejscu podkreślić należy, że nawet w przypadku przyjęcia za prawdziwe twierdzenie pozwanego o przekazaniu ciągników i przyczep następcy prawnemu w okresie trwania stosunku ubezpieczeniowego OC, to i tak zgodnie z brzmieniem przepisu art. 32 ust. 4 zdanie drugie cytowanej ustawy, ponosiłby on solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniósł prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego o teje

okoliczności zakładu ubezpieczeń. Skoro pozwany w ogóle nie powiadomił powoda, zatem jego odpowiedzialność za zapłatę składki byłaby solidarna z nowym właścicielem aż do końca okresu ubezpieczenia.

Odnosząc się z kolei do podniesionego przez pozwanego i jego pełnomocnika z urzędu zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, z racji nie udowodnienia dokonania skutecznej cesji wierzytelności na powoda oraz braku zindywidualizowania tychże wierzytelności, stwierdzić należy, iż jest on całkowicie chybiony.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód w sposób wystarczający wykazał legitymację do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Do akt bowiem załączył uwierzytelniony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego radcą prawnym (reprezentującego powoda w niniejszej sprawie – k.45) odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 08 grudnia 2017 roku zawartej pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. i (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandardyzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 stanowiącego wykaz wierzytelności, w którym zostały w sposób wystarczający zindywidualizowane wierzytelności przysługujące wobec pozwanego. Wskazano bowiem w nim zarówno dane osobowe i adresowe pozwanego, jak i numer polisy, pojazd, którego dotyczy, okres ubezpieczenia, wysokość składki oraz termin wymagalności (k.118-131). W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z przepisem art. 129 § 2 i 3 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć jego odpis, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Wówczas zawarte w odpisie dokumentu takowe poświadczenie ma charakter dokumentu urzędowego. Tymczasem Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawdziwości tegoż poświadczenia, a strona pozwana w tym zakresie nie zawnioskowała żadnych dowodów.

Za całkowicie bezzasadny sąd uznał zarzut strony pozwanej dotyczący braku jego zawiadomienia o umowie cesji. Po pierwsze bowiem powód przedłożył do akt kopie stosownego pisma z dnia 28 grudnia 2017 roku zawierającego takowe zawiadomienie i wezwanie do zapłaty oraz zanonimizowanej książki nadawczej, z której wynika, że w dniu 30 grudnia 2017 roku nadano pod aktualny adres pozwanego przesyłkę poleconą (k.137-138). W sprawie niniejszej nie wystąpiły żadne przesłanki pozwalające na podważenie wiarygodności wymienionych dokumentów, a pozwany w żaden sposób nie wykazał, że nie miał możliwości zapoznania się z treścią tychże dokumentów, a także, że ich nie otrzymał. Poprzestał jedynie na gołosłownym negowaniu tejże okoliczności.

Po wtóre zauważyć należy, że nawet, gdyby przyjąć za prawdziwe twierdzenia S. T. o nie poinformowaniu go o cesji wierzytelności, brak zawiadomienia dłużnika o dokonanym przelewie wierzytelności nie stanowi okoliczności, od której zależy ważność umowy cesji (w ujęciu art. 509 § 1 kc), a co najwyżej może mieć znaczenie dla oceny ewentualnego spełnienia świadczenia przez dłużnika. Art. 512 kc stanowi bowiem, że dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie wierzytelności, spełnienie świadczenia przez dłużnika do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy. Dodać należy, że taki sam skutek nastąpi w sytuacji, gdy o nabyciu wierzytelności nie powiadomi dłużnika sam nabywca. Inaczej rzecz by się przedstawiała w przypadku dokonania zawiadomienia przez nabywcę (art. 515 kc), co jednak w okolicznościach niniejszej sprawy nie wymaga wyjaśnienia. Skoro więc dla ważnego prawnie przeniesienia wierzytelności nie była potrzebna ani zgoda, ani wiedza dłużnika, a w umowach pierwotnych rodzących powstanie wierzytelności strony nie postanowiły odmiennie, to nabywca wierzytelności (cesjonariusz) nabył uprawnienie do jej dochodzenia od dłużnika.

Reasumując - tym samym na pozwanym ciążył obowiązek uiszczenia dochodzonych pozvem składek wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Mając powyższe na względzie, w pkt 1 wyroku sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 306,22 zł (w tym 35,22 zł skapitalizowanych odsetek) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od tej kwoty za okres od 08 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną zasądzonych odsetek stanowił art. 481 § 1 i 2 kc zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli

stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Zasądzona kwota 120 zł obejmuje 30 zł uiszczonej opłaty od pozwu oraz 90 zł wynagrodzenia radcy prawnego, którego wysokość określono w stawce minimalnej w oparciu o § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).

Ponieważ pozwany w toku procesu był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w osobie adwokat M. G., która złożyła wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, dlatego w pkt 3 wyroku sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz wskazanej adwokat kwotę 90 zł podwyższoną o stawkę podatku VAT, tytułem należnego wynagrodzenia oraz kwotę 11,80 zł tytułem poniesionych wydatków związanych z doręczeniem stronie przeciwnej odpisów dwóch pism procesowych. Wysokość wynagrodzenia adwokata wynikała z § 8 pkt 1 w zw. z § 4 pkt 1-3 obowiązującego w dacie wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.) – przy uwzględnieniu nakładu pracy.

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

W., dnia 02 lipca 2019 roku

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska